

"POSTŘEHY Z VYSTOUPENÍ OČIMA NAŠICH TANEČNIC".

Kopřivnická čajovna Mandala 5.3.

Včerejší čajovna.....snad se mi podaří nezabíhat do přílišných detailů. Zatímco píši tahle slova, už nyní vím, že je to nesplnitelné, znám se...takže pro příliš zaměstnané, které by od popisné verze musely dvanáctkrát odbíhat - k dítěti, ke složce materiálů, které je třeba do zítřka dodělat do práce, k "diplomce" (že, Peti?), úklidu, vaření či uspokojování JINÝCH partnerových potřeb, je zde ZKRÁCENÁ VARIANTA:

Včera jsem vystupovala v čajovně. STOP. Místnost plně obsazena lidmi - a nejen těmi... :) STOP. Dva vstupy. STOP. Faddah a Víření (hurá, Věruš, nechala jsem Ti Oslíka! - *jedna z choreografií, pozn. autorky*). STOP. Nic jsem nezapomněla, nespadla jsem, nezakopla o koberec... STOP. Nakonec pochválena obsluhujícím personálem. STOP. Poté Zelinková k vidění - se svými podporovatelkami (MOC děkuji) - v Grand Café (či jak se ten podnik jmenuje). STOP.

Hrůza, jak je to strohé, snad jako bych to ani nepsala já, brrr!!! Nyní tedy logicky NORMÁLNÍ (chápej ZAHLCUJÍCÍ) VARIANTA DLE ZELINKOVÉ... Lze čísti též na pokračování - jako seriál... :)

Na možnost vystoupení v čajovně jsem kývla i přes svou paralyzující trému - nebo právě pro ni? Jak už psala Julka - v jiné souvislosti - nechci problém "zametat pod koberec", raději se mu postavím čelem, i když je to pro mě docela těžké!!! Od spousty z Vás slychávám, jak to na mně není vidět apod. Vězte, že když se "šikujeme" před vystoupením a Vy mezi sebou švitoříte, smějete se nebo relativně klidně sledujete např. skupinu, vystupující před námi, já tam s Vámi "nejsem". Mně se honí hlavou, jak to měla Arabela krásně zařízeno s kouzelným pláštěm, který ji v mžiku přenesl na jiné místo (dala bych za něj v tu chvíli majlant), případně rozvíjím teorie, jak si co nejnázne náhle zlomit nohu - vše s jediným cílem: NEMUSET NA TEN PLAC VYLÉZT!!!! (Ach jo, zase odbočuji a to jsme ještě nezačaly...snad to přežijete ve zdraví.)

Která jste v nové čajovně ještě nebyla, nastíním situaci: prostor je rozdělen do dvou částí, z nichž jedna je tzv. "polštářková" (vstup bez obuvi), ve druhé se sedí u stolečků jako kdekoliv jinde v restauraci (tam se odehrávají vystoupení). Je na výběr ze dvou možností - buď se vejdete na malinké vyvýšené podium (Irča jej měřila: 4x2 kroky :)) nebo je k dispozici prostor mezi stolečky - tancujete ale těsně obklopeny lidmi. Dá se také, pomocí nepříliš stabilního stolečku, přecházet mezi oběma prostůrky, ale já osobně bych se bála, že si fakt tu hnátu zlomím! :) Nenechte se ale omezovat momentálním uspořádáním ve chvíli, kdy se jdete kouknout, do čeho tzv. "lezete"...obsluha je velmi vstřícná a tvárná, nebojte se projevit svá přání, vše klidně upraví tak, aby Vám to vyhovovalo. Mně třeba odsunuli všechny stolečky na jednu stranu, čímž vzniknul větší "manipulační prostor" pro následné Víření.

Moc se mi líbil průběh večera, kdy vystupovala Danka. Před svým příchodem byla uvedena, následně byla puštěna hudba a tanečnice ladně vplula... Očekávala jsem tedy podobný spád... Především jsem čekala, že večer bude k dispozici stejná osoba, s níž jsem domlouvala podrobnosti. Spletla jsem se. :)

Mám pocit, že klučina, ktetý mi pouštěl hudbu, byl nervózní stejně jako já. :) Stojím takhle v šatně, fialové šaty ze Závěrečné ještě "na půl žerdi", manžel mi zapíná všechny ty složité identifikovatelné háčky a co neslyším: hudba k Faddah už je "rozjetá" do dobré poloviny.... Chvilí jsem se kochala představou, že Renča, slyšíc tuto vzletnou skladbu, převrhla s nadšením svůj stoleček, vrhá se energicky mezi obecnstvo, tančí a já tam NEMUSÍM... Pak jsem se vrátila na zem a vyslala "spojku" k obsluze "ať s tím pro Boha něco udělá", že háčky už dozapínám sama. Rozhodilo mě to, protože jsem netušila, co se v sále děje a ačkoliv jsme se domlouvali na mém příchodu až na hudbu, nenapadlo mě, že mi skladbu pustí, aniž bych dala

znamení... Rychle jsem dokončila přípravy a nesměle vykoukla do chodbičky, zda už jsou všichni, smíchy předtím popadaní ze židliček, opět na svých místech, nasadila jsem profí úsměv a "šla na to"!

Jak už jsem psala v předchozí rychlovariantě, na nikoho jsem nespadla, podprdsenka vydržela tíhu mých ... :))) , takže jsem to vlastně ustála. Hlavou mi ale běželo, zda jsem tam správně. Mimo našeho ministolečku se třemi povzbuzovateli (moc Vám děkuji, pomohli jste mi) jsem v místnosti neměla žádný záchytný bod (ačkoliv jsem rozeslala asi dvacet krátkých zpráv textových), což mi bylo poněkud líto. Obsadu tvořila omladina mezi 15 až 20 lety (nemám ale příliš dobrý odhad, takže se případným starším či mladším čtenářům, tehdy zúčastněným, omlouvám) - převážně s dredy na hlavě a kostkovaným šátkem okolo krku. Ne, že bych proti tomu něco měla, jsem myslím svobodomyšlný člověk a tohle je mi vlastně blízké...jen nevím, jestli na mě nekoukali jen jako na exota s velkou prdelí (zvýrazněnou navíc blýskavými šaty), který je svým natrásáním špeky maličko vyrušil při jejich filosofování. Rozumějte, předvést indický tanec v tlumeném hnědočerném sáří a na závěr v olezlém, místy velmi chatrném, prostěradle po babičce zarecitovat pár vzcných veršů zneuznaného undergroundového básníka, hodila bych se tam víc... Tak mě napadá, nedáte si tam některá bollywood? :)

Druhý, ze mnou zvolených vstupů, Víření, už byl klidnější. Hudbu snad ten večer hosté slyšeli poprvé až s mým vystoupením a také já jsem se cítila více v pohodě díky jisté "profláknutosti" tohoto "kousku" v poslední době (štramberský skautský ples, Penzion Hrad ve Frýdku-Místku..). Měla jsem navíc úžasného pomocníka! Myslím, že byste mě, drahé kolegyně, měly angažovat na Šostýnskou Venuši pod heslem "dost' bolo Kristíny Vojkovské a její fenky z Frýdlantu" (tímto se jí omlouvám, jelikož byly ve společném čísle obě skvělé - mně se toto spojení jen hodilo do krámu)", neboť JÁ jsem "vířila" s obrovským krásným bílým ovčákem či co to bylo za rasu...zřejmě pejsek majitelů. Víření mělo zkrátka úspěch, byli jsme, hafan a já, odměněni vřelým potleskem. :)

Závěr: bylo mi poděkováno (nejen slovně, neboť všichni mí společníci měli výtečný čajový "bufet" gratis - tímto děkujeme majitelům a obsluze...a nenápadně, milé kolegyně, nadhazují, že přijdu fandit klidně každý pátek :)) a od polonahého mladého muže z řad obsluhy dokonce vyseknuta poklona mému "tanečnímu umění". Byl, hádám, od malička veden ke zdvořilosti ke starším osobám, ale i tak mne to na závěr potěšilo. Tedy, vzhůůůuru do čajovny, další tancechtivé!!!! Stojí to za to, vyzkoušet zase jiné možnosti!!! Otevře to jiné obzory, vážně....

Váš Kolouch (alias Petra Zelinková) s tanečním partnerem psem, toho času bez psa (myšleno tanečního, jinak samozřejmě s čivavou, tulící se u mých kopýtek). :)